

Anita Harting, prominent lid van de Wouw

Kort: van opgroeien in grote armoede tot afgestudeerd en actief vanaf het begin van de tweede feministische golf. Een van de starters van Wouw-Amsterdam.

Activiteiten binnen de vrouwenbeweging.

Heeft zich internationaal veel ingespannen voor oudere vrouwen waar in Nederland beleidsmatig en onder vrouwen nauwelijks aandacht voor was. Deed daar binnen de Wouw-Amsterdam uitgebreid verslag van, zie tekst onderaan.

Biografie van Anita Harting, 1930 - 2023

Is 30 mei 2023 overleden na een lang ziekbed van 10 jaar, ze is 92 jaar geworden. Anita heeft zich altijd heel actief voor de vrouwenbeweging en Wouw ingezet, ook internationaal. Ook haar dochter Liesbeth heeft veel informatie voor deze biografie gegeven.

Anita komt uit een arm gezin, had een halfbroer die 13 jaar ouder was. Haar Surinaamse vader is overleden aan tbc toen ze 1 jaar was, was handelaar in zuidvruchten.

De moeder van Anita moest toen al snel na haar geboorte gaan werken als werkster; opmerking, er bestond in die tijd nog geen uitkering. Anita werd naar een crèche bij de nonnen gebracht. (Haar moeder werkte al vanaf haar twaalfde jaar, eerst als dienstmeisje, daarna als werkster) Haar onderwijzer adviseerde op de lagere school uitdrukkelijk het Gymnasium, hoewel haar moeder daar niets voor voelde. Van 1942 tot 1948 zat Anita op het Barlaeus Gymnasium, waar ze haar grote liefde voor talen en filosofie ontwikkelde.

Al op de lagere en middelbare school ergerde ze zich er aan hoe mannen naar vrouwen keken en dat meisjes/vrouwen anders werden behandeld. Toen in 1967 het artikel '*Het onbehagen bij de vrouw*' van Joke Kool-Smit, De Gids, 1967, gepubliceerd werd, was dat een grote opluchting voor haar.

Anita had al jong geleerd dat een vrouw voor zichzelf moet kunnen zorgen. Als scholier en student had ze altijd bijbaantjes omdat haar moeder niet genoeg verdiende. Ook toen zij getrouwd was, heeft zij bijna altijd, ook al was het dan part time, gewerkt.

Anita: 'vooral na mijn schooltijd werd ik me bewust van de ongelijke behandeling. Toen ik in 1948 ging studeren en solliciteerde naar een studiebeurs voor bijzonder goede leerlingen, kreeg ik te horen 'we zouden je de beurs graag geven, maar er is ook een mannelijke kandidaat en die gaat natuurlijk vóór'. Hoewel ze hogere cijfers had. Ze studeerde daarna Engels met een normale studiebeurs die ze later terugbetaald heeft. Daarnaast werkte ze vanaf haar schooltijd bij een antiquariaat.

Van 1955 tot 1965 woonde Anita met echtgenoot in Genève, die als natuurkundige bij CERN werkte. Hier is ze enige jaren in psycho-analyse geweest, waar ze zeer gefrustreerd

uitkwam en nog vele jaren last van had. In Zwitserland begon ze ook als vertaalster te werken voor o.a. de Raad van Europa. In 1960 werd haar eerste dochter geboren. In 1965 werd haar echtgenoot professor aan de UvA en verhuisden ze weer naar Amsterdam kort voor de geboorte van de tweede dochter. Lees ook het stukje van Bernardine Ensink en de reactie van haar dochter erop.

Terug in Nederland bleef Anita nog lang vertaalwerk doen.

Daarnaast begon zij vanaf midden jaren zeventig Engels en Franse les op scholen te geven. Aanvankelijk op normale middelbare scholen, later vooral in het volwassenenonderwijs, zoals de Joke Smit Scholen Gemeenschap en was 5 jaar schooldecaan.

Vanaf ongeveer 2000 bleek Anita's man dementie te lijden. Tot aan zijn dood in 2014 was Anita zeer betrokken en mede hierdoor werd ook haar gezondheid steeds slechter. Uiteindelijk kon ze niet meer thuis wonen.

Vanaf 2014 zat Anita eerst 5 jaar in het verzorgingshuis 'Emmahof' in Amsterdam. De bewoners moesten er in 2019 uit, omdat het niet meer aan de voorschriften voldeed. Sanering bleek te duur en het huis werd afgebroken.

Via 'De Wildhoef' in Overveen kwam Anita nog 3 jaar in Haarlem terecht. Hier kwam wekelijks de vrijwilligster Katrin om een wandeling met Anita te maken en/of om in het Duits voor te lezen.

Stukjes uitgesproken op haar crematie op 8 juni 2023

Marjan Nieuwenhuis, gekend vanaf het begin van de vrouwenbeweging

Ita Muller, persoonlijk verhaal

Katrin, laatste drie jaar, vrijwilligster in verzorgingshuis Haarlem

Een persoonlijk herinnering van Bernardine Ensink, later ingeleverd.

Activiteiten binnen de vrouwenbeweging.

Was o.a. lid van Man Vrouw Maatschappij (1967); deelname eerste vrouwenpraatgroep (1971); opzetten van Vrouwen Bellen Vrouwen (1973); deelname VN Vrouwen Conferentie in 1985 en 1995; deelname aan WEMOS en OWN-E, Older Women's Network Europa, en OWN-NL. Deze organisaties zetten zich in voor beleid voor oudere vrouwen in Nederland en Europa; Vrouwenbelangen sinds 1997; lid van de VIW, Vrouwenbelangenwerkgroep Internationaal Werk.

Anita werd vaak gevraagd om deel te nemen aan beginnende initiatieven, bv. als bestuurslid 'Vrouw en Muziek' en de werkgroep 'Vrouwen en Therapeuten'. Bestuurslid van al bestaande organisaties zoals het IAV (Internationaal Archief voor de Vrouwenbeweging, daarna IIAV, nu Atria).

Lid van het landelijke Vlechtwerk Wouw, opgericht in 1982, waar ze gevraagd werd om een werkgroep Buitenland op te zetten, omdat er bijna nooit Nederlandse vrouwen bij belangrijke internationale bijeenkomsten aanwezig waren. Voor deze Buitenlandgroep was Anita nauw betrokken bij conferenties in New York, Wenen, Berlijn en Genève.

N.B. Pas in de jaren tachtig kwam er (internationaal) aandacht voor de positie van oudere vrouwen.

Vanaf de oprichting was Anita lid van Wouw Amsterdam (1992). Ze zette o.a. de werkgroep Gezondheid op en schreef jarenlang in het Bulletin.

Zette zich nadrukkelijk in voor de verbetering van de positie van oudere vrouwen.

Kreeg in 2001 een lintje voor haar verdiensten voor de vrouwenbeweging.